

[Ragnhild Andersen.]

forslag på disse områder, især vedrørende moderskabsydelse. Det er således betegnende, at for et øjeblik siden fremsatte det ærede medlem fru Petra Petersen for ottende gang et lovforslag om moderskabsydelse, et forslag, som altså 7 gange forgæves har været til behandling i folketinget, og forholdet er så meget mærkeligere, som forslaget har opnået en meget høj alder, idet det er fra 30erne, da disse tanker spirede og groede. Disse tanker voksede sig jo stærkere i løbet af 30erne og nåede kulminationen i det forslag, der kom ud af befolkningskommissionens arbejde og er optaget i dets betænkning af 1937. Endnu er dette forslag som sagt ikke gennemført; lovforslaget ligger igen på tingets bord, og for dette områdes vedkommende kan vi altså ikke ratificere, før lovgivningen er ændret. Vi kan i Danmark kun ratificere på 4 områder — og det endda ikke uden forbehold.

Det siges i bemærkningerne, at der må tages forbehold med hensyn til Grønland og Færøerne. Forklaringen er den, at forholdene i Grønland og på Færøerne er anderledes end i det øvrige Danmark. Ja, det er de, men hvad er det for forhold, der er anderledes? Det er jo netop de sociale forhold, som Danmark har ansvaret for, og det er afslørende, for det viser netop, hvordan det står til med den nationale ligeberettigelse indenfor rigets grænser. Det var interessant at høre ordføreren for venstre, det ærede medlem hr. Søren Andersen, give udtryk for ønske om udvalgsbehandling, bl. a. for at man kunne diskutere spørgsmålet om lovgivningen for Grønland og Færøerne. Hvis dette ønske om udvalgsbehandling med henblik på en bedømmelse af forholdene i Grønland og på Færøerne skulle føre til, at der i udvalget opnås sympati for og enighed om ændringer i lovgivningen, så vi kan ratificere konventionen, også for Grønlands og Færøernes vedkommende, vil mit parti hilse det med meget stor glæde.

Løjligheden er vel ikke her til at diskutere alle disse spørgsmål i enkeltheder; det må ske i en anden forbindelse. Jeg skal nøjes med at sige, at mit parti kan stemme for godkendelse ud fra den betragtning, at vor og andre landes ratificering måske kan hjælpe andre nationer og folk i lande, hvor karene er endnu ringere, og ud fra den be-

tragtning, at ratifikationen af denne konvention må virke forpligtende for vort eget land, forpligtende ikke alene med henblik på den sociale lovgivning for Grønland og Færøerne, men også med henblik på at bringe lovgivningen på de fem, om jeg så må sige, forsømte områder i overensstemmelse med den internationale konvention.

Jeg vil gerne tilføje, at det havde dog været bedre, hvis denne konvention skal virke moralsk brændemærkende på de tilbagestående lande og fremmende på den sociale udvikling her, at der om disse sociale ydelser havde været ikke een, men 9 konventioner; i så tilfælde kunne man jo i højere grad stramme de tøvende og tilbagestående lande op. Som det er nu, kan et land faktisk få blå stempel ved at gennemføre 33 pct. af det, der burde være absolut minimum for social tryghed.

Søren Olesen: Det er ikke mange lande, der hidtil har tiltrådt denne overenskomst om social tryghed; derfor kan det nok have sin betydning, at Danmark tiltræder den, selvom vi kan sige, at vi for de fire punkters vedkommende har opfyldt betingelserne; men det kunne dog være, at vi ved at tiltræde konventionen øvede en moralsk påvirkning på andre lande. I hvert fald må man jo sige, at det er et godt mål at arbejde henimod, at der i de forskellige lande skabes social tryghed for dem, som ikke er i stand til at sørge for sig selv, hvad nu grunden så kan være.

Det er blevet nævnt her, at ratifikationen af denne konvention måske kunne bevirke, at man blev nødt til f. eks. at forhøje de nugældende satser for alders- og invaliderenten, fordi den ikke udgør så stor en procentdel af normallønnen, som der er fastsat i konventionen. Men det kan ikke være nogen hindring, idet man må gå ud fra, at også disse normer må følge med opad. Vi har jo altid fulgt den regel, at hvis den almindelige gennemsnitsløn steg, måtte gamle og invalider have en tilsvarende forbedring af deres forhold.

Det undrer mig lidt, at vi ikke også kunne ratificere konventionen for det punkts vedkommende, som hedder erstatning for tilskadekomst under arbejdet, eftersom vi jo har tvungen ulykkesforsikring, og da der er en vis forbindelse mellem denne og invalide-